

ZSEBLÁMPÁS KÖNYVKIHÍVÁS

Vadadi Adrienn: Kockacukor lovassuli

Töpörtyű, a póni, ill: Kőszeghy Csilla

OLVASD EL! »



A JELENTKEZÉSI LAP

Még csak tavasz van, de én már nagyon várom a nyarat! Anyuval megbeszéltük, hogy megint a nagymamához megyünk nyaralni, így legalább a nagyfi nem lesz egyedül, mi pedig majd elszórakoztatjuk, és segítünk neki mindenben. Apu azért szeretne eljutni végre a tengerre is, de én azt mondtam, menjenek csak ketten, én addig elleszek a nagyival, és persze a lovardában a lovakkal. Apu le is foglalt egy nyaralót, mindjárt a nyári szünet elejére, úgyhogy én is belelendültem a szervezésbe. Azt találtam ki, hogy a Kockacukor lovassuliban szervezek egy lovastábort! Egy igazi lovastábort, ötnaposat, ahová elhívok egy csomó gyereket, rengeteget lovagolunk és szórakozunk majd. Persze ezt még nem árulom el sem anyuénak, sem Pali bácsinak, nehogy azt mondják, nem lehet. Először kitalálom részletesen. Vagy ahogy az osztálytársam, Bendi mondaná, amikor valami csínytevésre készül, mondjuk, át akar szökni a kisboltba csokiért: először tökéletesítem a tervem! Azzal kezdem, hogy csinálok egy jelentkezési lapot, aztán sokszorosítom, és szétosztogatom. Persze a legszebb írásommal írok, az új filctollammal, hogy már attól kedvet kapjon mindenki a táborozáshoz, hogy ránéz!

Azt hiszem, ez jó is lesz, lerajzolom még Lópacit meg Mókást, a két kedvenc lovamat, és kimegyek hintázni egyet, aztán nekilátok a sokszorosításnak. Hétfvégén meglátogattuk nagyit, és amíg apu megjavította

a kertkaput, anyu pedig kipakolászta a bevásárlást, és elvetették nagyival a borsót, addig én elszaladtam a lovardába. Már a sarokról éreztem az istállószagot. Olyan finom volt, annyira hiányzott! Vittem magammal a jelentkezési lapokat is, már ötöt csináltam. Kettőt a suliban akasztottam ki a faliújságra, majd figyelem, és ha elfogy, viszek helyette másikat, a többit pedig elvittem magammal, hogy a boltban meg a postán kirakjam. Miután ezzel megvoltam, vágtaztam a lovardába! A lovak a karámban legelésztek, eszegették a friss füvet. Pali bácsit nem láttam sehol, de nem is bántam, mert először Lópacinak és Mókásnak akartam köszönni. Oda is álltam a karámhoz, rögtön észrevett mindenki.

– Sziasztok! – nyújtottam a kezem, hogy a lovak megszagolhassanak. – Drága Lópaci, annyira hiányoztál! És te Mókás, mitől vagy ilyen poros, hempergőztél? Picipaci, már nem is vagy olyan picike, akora vagy, mint a mamád! De jó, hogy megismertek! Én is nagyon örülök nektek, és képzeljétek, van egy meglepetésem! Lovastábort szervezek nyárra! – súgtam. – Jön egy csomó gyerek, és egész héten csak lovagolni fogunk! Na, mit szóltok? Ugye ti is örültök? De el ne áruljátok Pali bácsinak, meglepetésnek szánom! Kíváncsi vagyok, mit szól majd, ha egyszer csak betoppanunk!

Szuper jó hírem van! Egyik reggel arra érkeztem a suliba, hogy eltűnt mind a két jelentkezési lap a faliújságról. Aztán amikor beértem az osztályterembe, Kincső, a legjobb barátnőm azzal fogadott, hogy átnyújtott egy borítékot. Kinyitottam, és az egyik jelentkezési lap volt benne, kitöltve az ő kézírásával.

– Még nem beszéltem meg anyukámékkal! – tapsikolt örömeiben. – De mindenképpen elmegyek a lovastáborba!

Annyira megörültem Kincsőnek, hogy a nyakába ugrottam! Kincsővel, a legjobb barátnőmmel leszek egy egész hétig, az istállóban fogunk aludni, és egész nap csak lovagolni fogunk! Olyan jó kedvem lett, hogy még az sem tudta elrontani, amikor kiderült, hogy a másik jelentkezési

lapot Bendi töltötte ki. De persze nem igazából, hanem csak hogy boszszantson. Mindenféle marhaságot írt rá, hogy a neve Huszár Sanyi, százhetvenöt éves, pelenkás kora óta lovagol, és hiába volt odaírva, hogy Lópaci már foglalt, ő akkor is Lópacit karikázta be, ráadásul rajzolt egy kupac lócitromot is, és fölé írta, hogy fúj. A fiúk mind röhögtek rajta, de én úgy tettem, mintha nem érdekelne, és Kincsővel kivonultunk a lányvécébe.

A következő heteket azzal töltöttük, hogy Kincsővel töviről hegyire megterveztük a lovastábort. Persze ő még csak egyszer ült lovon, tavaly nyáron, amikor eljött a lovasbemutatómra, ezért majdnem mindent én találtam ki, de azért ebben-abbban tudott segíteni. Egy hatalmas lapra felírtuk a hét napjait hétfőtől péntekig, aztán minden napot kettéosztottunk délelőttre meg délutánra. A jegyzetfüzetemben felsoroltam, mi mindent kell majd csinálnunk. Lovas tornázni, osztálylovagolni, díjugratni, futószárazni... Persze lesznek majd játékok is a lovaglások között, ezeken Kincső töri a fejét, már egy bújócskát és egy lovas kártyázást ki is talált, és még a munkákat is fel kellett írni. Mert nemcsak a lovak pucolása és felszerszámozása a feladat, hanem az etetés, itatás, istállótakarítás, a friss szalma behordása. És akkor még ott van a lovakkal játszás, a legeltetés, sörényfonogatás. Ezeket mind beírtuk az órarendbe. Jaj, már úgy várom, hogy véget érjen a sulis, és kitörjön a nyár!

A suliból egyelőre csak Kincső jelentkezett a lovastáborba. Remélem, a faluból azért jönnek néhányan. Például amikor kiraktam a jelentkezési lapokat, a boltos néni azt mondta, hogy az ő fia imádja a lovakat. Lassan anyuéknak be kellene adni valahogy, hogy mit tervezek, nehogy a végén lefújják az egészséget! Meg is beszéltem Kincsővel, hogy ma este előhozakodunk vele. Én vártam volna a vacsora végéig, mert tele hassal jobb kedve van mindenkinek, de még asztalhoz sem ültünk, amikor megszólalt a telefon. Kincső anyukája volt. Amikor Kincső előadta otthon, hogy lovastáborban tölti majd a szünet első hetét, és megmutatta

a jelentkezési lapot, amit már ki is töltött, az anyukája felhívta az én anyukámat, hogy megkérdezze, miről is van szó pontosan. Mivel az én anyukám sem tudta, hogy miről van szó, megkérdezett engem, nekem pedig vacsora előtt el kellett mondanom az egészet. Anyu nem volt mérges, sőt, szerinte a lovastábor egész jó ötlet, de azt mondta, hogy Pali bácsi nélkül semmi értelme szervezkedni, mert ugyebár övé a lovarda is, meg a lovak is, szóval első lépésként őt kellett volna megkérdezni. Erre sírva fakadtam. Annyira szuper tábort találtam ki, és most lehet, hogy vége mindennek, mert Pali bácsi nem is engedi meg! Mire apu nem bírta tovább hallgatni a zokogásomat, fogta a telefonját, felhívta a lovardát, és amikor Pali bácsi beleszólt, hogy „halló, itt a fő ló!”, átadta nekem a telefont.

– Szia, Pali bácsi – szipogtam –, Csuti vagyok!

– Szia, Csuti! – lepődött meg Pali bácsi. – Valami baj van?

– Nem, csak... – makogtam, mert nem tudtam hogyan kezdjek bele a lovastáborba, de Pali bácsi megelőzött.

– Ha nincs baj, akkor jó! Mert itt viszont nagy felfordulás van! Képzeld, híre ment a faluban, hogy lovastábort tartok a nyáron! Állítólag Samu, a boltos Juli fia talált egy jelentkezési lapot, azóta a lovastábort hirdeti a sulijukban. Már vagy egy tucatnyian eljöttek, hogy bejelentkezzenek, azt sem tudom, hogyan hajtsam el őket.

„Tucatnyian? – gondolkoztam el. – Az mennyi is? Nemrég tanultuk a suliban, ha jól emlékszem, a fél tucat az hat, akkor a tucat az tizenkettő. Tizenkettő? Tizenketten jelentkeztek a lovastáborba? Nincs is annyi ló! Hogy fogunk elférni?” Cikáztak a gondolataim, de akkor Pali bácsi már az ebédeltetésnél tartott, hogy ő nem tud főzni, a faluban meg bezárt az egyetlen fogadó, hogy fogja etetni a sok éhes száját... úgyhogy muszáj volt közbeszólnom.

– Majd a nagyfi főz! Én meg mindenben segítek, már ki is találtam mindent! – kiáltottam egy szuszra.

– Ki is találtál mindent? – kérdezett vissza Pali bácsi meglepetten, és én nagyon megijedtem, hogy kiderül, az én kezem van a lovastábor dolgában, de Pali bácsi folytatta: – Te egy zseni vagy, Csutikám, egy valóságos zseni! Egy hete mindenki a fülemet rágja a lovastábor miatt, én azt sem tudom, hol áll a fejem, te pedig egy perc alatt megoldod a legnagyobb gondomat!

Nem voltam biztos benne, hogy Pali bácsi őszintén mondja-e, vagy csak viccelődik velem, és igazából az első perctől fogva tudta, hogy én találtam ki a lovastábort. Inkább úgy tettem, mintha az utolsó mondatát meg sem hallottam volna, és elmeséltem neki töviről hegyire mindent. Anyuék már megvacsoráztak nélkülem, amikor leraktuk a telefont. Nagyon elfáradtam a sok magyarázatban, ötletelésben, rábeszélésben, mégis irtózatosan boldog voltam! Mert mégis lesz lovastábor, ráadásul legalább egy tucatnyian leszünk, és ott lesz velem Kincsó, és majdnem biztos, hogy lovagolhatok Lópacin, csak előbb a gazdáját meg kell kérdezni! Örömben körbeugráltam a nappalit, csak akkor torpantam meg, amikor anyu becsukta a mosogatógépet, és csóválni kezdte a fejét.

– A nagyfi fog főzni? – kérdezte.

– Ha nem vállalja, majd eszünk szendvicset! – vágtam rá gyorsan.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG!

Veled előfordult már, hogy “tökéletesítetted a tervet”, magadban “átgondoltad részletesen”, mielőtt elárultad volna bárkinek is? Mikor és mi volt az?

Neked mi a legfontosabb terved a nyárra?

Milyen táborba mennél el legszívesebben? Játékból tervezz meg egy tábort, találd ki minden napra valami játékot, kalandot, feladatot!

Mit reagálnál Csuti helyében, amikor kiderül az anyukája számára, hogy lo-
vastábort szervez?

Tervezd meg a táborod plakátját és rajzold le!

